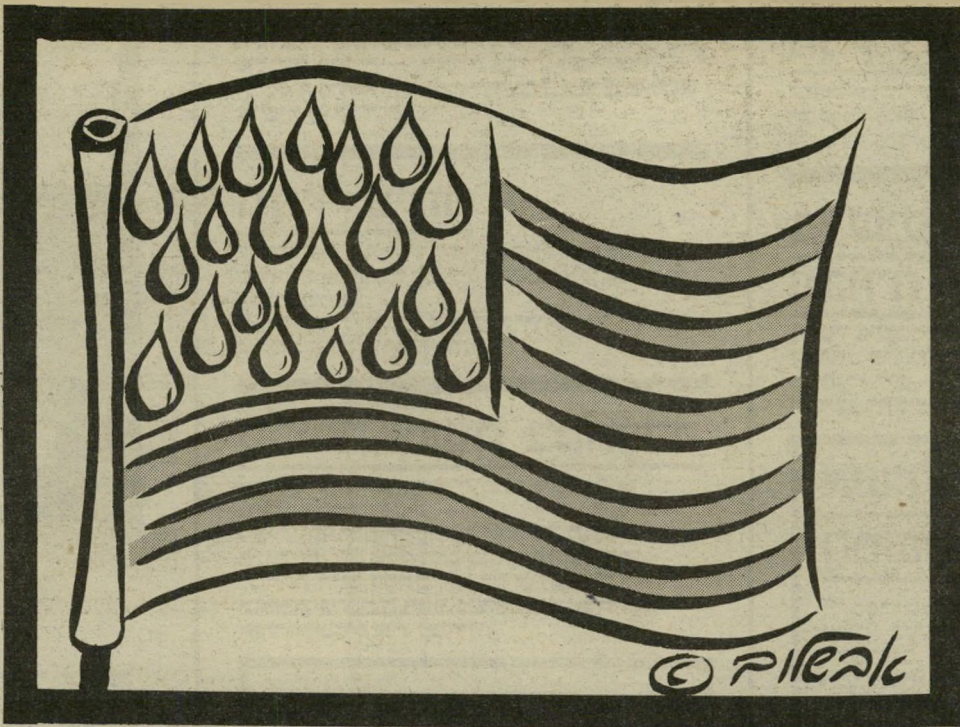

מיגדל בבבל המעופף

הבה נבנה לנו מיגדל, וראשו בשמיים" — שוב התערב האל כדי לסכל את המזימה ויהי כל הארץ שפה אחת ודב-רים אחדים. ויהי בנסעם מקדם וימצאו ביקעה בארץ שינער ויישבו שם. ויאמרו איש אל רעהו: הבה נלבנה לבנים ונשרפה לשריפה. ויהי להם הלבנה לאבן והחומר היה להם לחומר. ויאמרו: הבה נבנה לנו עיר ומיגדל, וראשו בשמיים, ונעשה לנו שם, פן נפוצ על פני כל הארץ. ויאמר ה' לראות את העיר ואת המיגדל אשר בנו בני-האדם. ויאמר ה': הן עם אחד ושפה אחת לכולם. וזה החילם לעשות, ועתה לא יבצר מהם על אשר יזמן לעשות.

הבה נרדה ונבלה שם שפתם. אשר לא ישמעו איש שפת רעהו. ויפץ ה' אותם משם על פני כל הארץ, ויחדלו לבנות העיר. על כן קרא שמה בבל, כי שם בבל ה' שפת כל הארץ, ומשם הפיצם ה' על פני כל הארץ. "קורא תיגר". בפסוקים קצרים ופשוטים אלה הנציח הסופר הקדום את האגדה, שהלהיכה מאז את דימיון האנושות — האגדה של מיגדל-בבל. מכיוון שבני-האדם רצו להגיע אל השמיים, הפיצם האל על פני הארץ. הוא לא רצה שבני-האדם יתקרבו אליו וילמדו את סודותיו. כאשר התרשקה היתה השבוע כשחקים חללית אמריקאית ששמה היה "קורא תיגר" (צ'לנג'ר), יכלו יהודים מאמינים להיזכר בתספורת התנ"כית. החללית התרוממה אל שמייה, והיא קראה תיגר על סודות היקום של הקדושים ברוך-הוא. הוא הגיב כפי שהגיב לפני אלפי שנים: עליידי סיכול המזימה.

לוחמי חופש

אנאטולי שצ'רנסקי נאבק בגבורה עילאית על זכות אנושית בסיסית. שיחרורו יהיה יום חג.

כפי ראש הממשלה הגיועני של דרום-אפריקה היתה הצעה חצופה. הוא הכריז שהוא מוכן לשחרר, אחרי 22 שנים, את המנהיג הדגול של הכושיים בארצו, נלסון מאנדלה, בתנאי שיהיה סובייטים ישחררו את האופוזיציונר הסובייטי אנדריי סחרוב ואת הציוני הכלוא אנאטולי שצ'רנסקי. עצם ההצעה היתה השמצה גסה. היא באה לשייך את הליברל שוחרר-החרות, סחרוב, ואת הציוני שצ'רנסקי לחמנה הפאשיסטית הגיועני, המטיל את חיתתו על דרום-אפריקה. אולם הגיועון האפריקאני ידע על מה הוא מדבר. הוא שמע שהסובייטים עומדים לשחרר את שצ'רנסקי, והחליט לרכוב על סוס זה. יתכן שהוא

נאלץ ממילא לשחרר את מאנדלה, מפאת לחץ רעתי-הקהל העולמי, והחליט לעלות על עגלת-השיחרורים כאמלה למעשה-הכניעה שלו. מאנדלה סירב לפני כן להשתחרר בתנאי שהוצב לו: שיוקיע פומבית מעשי-האלימות של הכושים, מבלי שחמישטר הגיועני יוותר על הטרור הממלכתי שלו. מרצע מן השק, כעבור יומיים יצא המרצע מן השק: אכן הוסכם בין שתי מעצמות-העל על חילופי אסירים. הסובייטים ביקשו לשחרר את מרג' ליים הכלואים באמריקה, האמריקאים ביקשו לשחרר את מרגליהם, יחד עם שיחרור שצ'רנסקי, כמתנה לציבור ה'יהודי-האמריקאי ולמדינת-ישראל. המחר: שיחרור במיטגרת זו בא, כאילו, לאמת את טענת הסובייטים ש'שצ'רנסקי היה סוכן אמריקאי. לעומת זאת סירבו הסובייטים בתר-קף לשחרר את סחרוב — וכך למעשה ניקו אותו מן הטענה שהוא "מרגל אמריקאי".

יום חג. יהיו הנסיבות כאשר יהיו: יום שיחרורם של שוחררי-חרות בכל מקום, ובני כל עם, הוא יום-חג לבני-חרוין בעולם כולו. אנאטולי שצ'רנסקי לחם על זכותו של אדם להשתייך לכל עם ולגור בכל מדינה שבהם חפצו נפשו. זוהי אחת מזכויות-האדם הבסיסיות. כואו לישראל, אחרי מאבק של שנים, שהוא עמד בו בגבורה עילאית, יהיה יום-חג למדינה כולה.

מדיניות

תקופת הקרח החרשה

הקיפאון הטיפאלי משתרר במרחב. חץ הכיוון מראה על הדרך למלחמה הבאה.

במשך כל ימי מסעו ברחבי אירופה הפיץ שימועון פרס סכיבו ענן סמיך ומבושם של אופטימיות. הדלפה רדפה הדלפה, וכולן דיברו-שבח על פריצת הדרך לשלום, שהושגה תודות לכי-שוריו המדיניים המופלגים של ראש-ממשלת-ישראל-עדה-הרוטאציה. ברגע שחור פרס לארץ, השתנה הסיגנון. ראש-הממשלה, כך הכריזו עוזריו, היה מלכתחילה פסימי, לעומת האופטימיות חסרת-השחר של הפקיד האמריקאי ריצ'ארד מרפי. השבוע הסתבר כי היה מקום רב לפסימיות. תהליך השלום" המפורסם, שלא היה ולא נברא, נקבר גם הלכה. קיפאון מחלט השתרר במרחב-מרכיביו:

- יאסר ערפאת הודיע שהוא מוכן לקבל את החלטות מועצת הביטחון 242 ו-338, שפירושן הכרה בישראל, אולם רק אם ארצות-הברית ו/או ישראל יתחייבו בתמורה להכיר בזכות ההגדרה העצמית של הפלסטינים ושלשף את אש"ף במשאומתן לשלום. ארצות-הברית סירבה למרות שמרפי העיד בבית-הנבחרים שלא תי-תכן תווזה בלי אש"ף.
- המלך חוסיין הודיע שלא ינהל שום משאומתן עם ישראל בלי אש"ף. הוא לא הצליח לשכנע את ערפאת להכיר בישראל בלי תמורה.
- שימועון פרס הודיע שהוא מוכן למישלוח ירדנית-פלסטינית, אך בלי אש"ף. הוא גם הסכים לוועידה ביני-לאומית — בתנאי שלא תתערב במשאומתן, אלא רק תקיים ישיבה חגיגית בראשית המשאומתן ובסופו. לכך אין קונים.
- ארצות-הברית אינה מוכנה לכפות על ישראל משאומתן עם מישלוח שתכלול אנשי-אש"ף, וגם אינה מוכנה להתחייב לשום דבר תמורת הכרת אש"ף בהחלטות 242 ו-338. ארצות-הברית גם אינה מתלהבת

לוועידה בינלאומית, שתעניק לברית-המועצות מעמד ויוקרה. ● חוסני מובארכ אינו מוכן לגורמליזציה אמיתית עם ישראל בלי תווזה משמעותית בעניין הפלסטיני. הוא מוכן לכל היותר להיפגש עם שימי-עון פרס באופן טיקסי, אחרי שיגובש שטר-הבוררות בעניין טאבה — דבר שממשלת-ישראל אינה מסוגלת לעי-שות. הממשלה מציגה תנאים שמצריים אינה מוכנה בשום אופן לקבלם. זהו מירשם לקיפאון טוטאלי וממדי-שך, אף בלי אשליה לתווזה קרובה. התוצאות הצפויות:

- השדולה הישראלית, השר-לסת בשני בתי-הקונגרס האמריקאי, תמנע מכירת נשק אמריקאי לירדן.
- ירדן מאיימת בפניה לברית-המועצות, לקבלת הנשק הדרוש להגי-נתה.

- ברית-המועצות קופצת על המציאה ומוכנה לפשר בין חאפז' אל-אסד, לערפאת וחוסיין.
- יחסי ישראל-מצריים ייש-ארו קפואים, או אף יורעו.

הכיוון הכללי: קיפאון ממושך, הרעה הדרגתית של המצב, גלישה לעבר המלחמה הבאה. ומעבר לזה: הקצנה במחנה הפלס-טיני, התגברות היסודות הקנאיים-התיים בכל המדינות הערביות, ואולי תגובת-שרשרת של מהפכות נוסח האית-אללה חומייני באיראן. המימסר הפוליטי בישראל, יחד עם כלי-התקשורת המורכבים, מסתכלים במחזה כמו צופים משועשעים לרגליו של הריגוע מתפרץ.

מנגנון

סמל השינאה

ישראל קניג החליט להסתלק.

חבל שלא עשה זאת לפני

כמה שנים

יש רק תכונה מדהימה אחת להתפטרותו של ישראל קניג, הממונה על מחוז הצפון במשרד-הפנים: היא התאחרה כליכך. את קניג היו צריכים לסלק לפני יותר מ-10 שנים, כאשר התפרסם הרוח המחריד שלו על הטיפול באורחים הערביים במדינה. היה זה מימסך לאומני כליכך קיצוני, עד כי קניג הפך בעיני הציבור הערבי בירלילה לסמל

מתפטר קניג שינאה לוהטת

הגיוענות. שמו הגרמני (קניג — מלך) הפך שסידבר בשפה הערבית-הישיר אלית. אולם ליוסף בורג, שהיה אז שר-הפנים, לא היה איכפת, כפי שלא היה איכפת לו שום דבר אחר שלא היה בעל משמעות מילתית או אישית. מלך הגליל, השבוע יכלו אזרחי ישראל לראות את קניג על מירקע-הטלוויזיה, בתוכנית יש שאלות. ה מצלמה תפסה היטב מה מתרחש על פני הקהל הערבי שנכח בעת צילום-התוכנית. ברגע שקניג פתח את פיו, הפכה ההבנה האדישה של רוב הגר-כחים הערביים להבעה של שינאה לר-הטת. מדוע החליט קניג לסלק את עצמו (המשך בעמוד 8) העולם הזה 2527

הפקרות פרלמנטרית: 4 נגד 3

עבשו זה קרה. ברוב מוקרי של 4 נגד 3 קיבלה הכנסת הצעת חוק, שייש בה מהפכה בחוקת ישראל. לפני חודשי יצר העולם הזה (8.1.86) את הנושג "הפקרות פרלמנטרית", והרגים אותו במצב היפותטי: הכנסת יכולה לקבל ברוב של 3 נגד 2 חוק, המשינה את מוחות המדינה, מבלי שחבריה-הכנסת אף ידעו על מה הם מצביעים. זהו בדיוק מה שקרה ביום השני בשבוע שעבר. לפני הכנסת היתה מונחת הצעת-חוק ארוכה ומטעי-ממת, שאיש לא טרח לקרוא את פרטיה. שמה: חוק-מס-עודף מוסף (תיקון מס 5). כאשר הגיעה ההצעה לריון, נכחו בעולם מליאת-הכנסת טיבועה חכרים. טיבועה הצביעו נגד (מזכה) מיעוארי, תוסיק טובי, מתי פלד, ארבעה הצביעו בעד. מים אחד (חיים רמון) שהודיע בנאומו שהוא מתנגד להצעה שהוא מצביע בעדה. הגדרה אינה חז'לי. אולם ההצעה התמוסה לא היתה תמינה כלל, והיא לא עסקה רק במס'עודף-מוסף. היו חכרים שבה מתחכום רב טלוויזה מיטענים של חומר-נפץ. בצורת שלושה טעיפים קטנים. אחד מהם יצר הגדרה חדשה בחוק הישראלי: "האיזור". עד כה היו השטחים הכבושים של הגדה המערבית ורצועת-העזה מוגדרים בחוק הישראלי כשטחים המוד-קים עלייה צה"ל". זהו גם מעמדם הבינלאומי ומעמדם במייסט הישראלי. עכשיו קבע החוק, בסעיף 1, איזור — כל אחר מאלה: יהודה והשומרון והבל'עזה". על כך נוסף סעיף קטן, הנושא את הביספר 1א (א) (2), האומר: לא יראו בכיבות נכס לתושב האזור, או לפי שנושג לאיזור, מיטום מכירה לתושבי-האזור או לפי שנושג מישראל". גם במקום אחר נקבע: "לעניין סעיף 60 לא יראו עסקים או פעילות באיזור כעסקים או כפעילות שמהווה לישראל".